

ler; men naar man nu meente, at det var saa, at Undtagelse kun kunde stee for saadanne Tilfælde, hvor legemlige eller sjælelige Sygdomme gjøre Systemet uanvendeligt, og at man ikke kunde tillade sig en saadan Fortolkning, som jeg jo rigtignok forleden Aften var saa dristig at opstille, at det derved var sagt i Administrationens Haand at vælge mellem Celle og sædvanlig Forbedringshuusstraf, skal jeg tillade mig at bemærke, at det af Motiverne til dette Lovbud klart fremgaaer, at det netop er Meningen, at Administrationen skal have frie Hænder. Men ikke nok hermed, sees det tydeligt af Motiverne, at Resolutionen af 25de Juni 1842 eller den ved samme flabte Plan ikke paatænkes gennemført i sin fulde Udstrækning paa alle Forbedringshuusfanger i Almindelighed, men ifkun paa saadanne Forbrydere, om hvem der kan være Haab om at bevare dem for moralsk Fordærvelse. Der siges, at man saavidt muligt maa stræbe at bewirke, at Isoleringsystemet kan komme til Anvendelse paa Fleertallet af dem, der ere dømt for en første Gang begaaet Forbrydelse. Det er altsaa ikke det foreliggende Lovudkast, endfige dem, der tillade sig at give en Fortolkning af samme, som gjøre Brud paa Planen af 1842. Nei, er et saadant Brud steet, er det allerede steet ved Lovven af 30te November 1857; med begge Things Samtykke og med Kongens Sanction; thi allerede i den er det udtalt, at Planen af 1842 ikke skal gennemføres i sin fulde Strengthed, men at den skal søges gennemført — Motiverne forudsætte, at selv dette ikke lettelig kan naaes — paa dem, der dømmes første Gang for en Forbrydelse. Det er saaledes utvivlsomt Meningen med Ordet „ordentligviis“ at give Administrationen Magt og Myndighed i denne Henseende. Det er jo derhos langtfra, at Regjeringen skulde have opgivet Systemet af 1842. Det er jo vist, at den har bygget et kostbart Fængsel paa 400 Celler. Vi opgive eiheller nu Systemet, vi spørge blot, om der, idet man tænker paa at bygge yderligere paa Grundvolven af dette System, kan antages at ville tilveiebringes et tilstrækkeligt Antal af Celler, og i saa Henseende skal jeg henholde mig til de Dpflysninger, den ærede Ordfører har meddeelt. Det forekommer mig, at saanedes

der Dpflysninger forrige Gang, da Sagen var for, have vi dem nu i rigeligt Maal. Det er en Feiltagelse, naar det bliver udtalt, at man i det Regnestykke, som blev opgjort, skulde have undtaget alle Forbrydere over 40 Aar. Nei, der blev ikke undtaget andre end dem, der vare over 60 Aar. Det er ei heller ganske rigtigt, naar man tillod sig den Bemærkning, at der ikke var taget Hensyn til, at der kunde være unge Recidivister, for hvem Cellesystemet kunde være hensigtsmæssigt. Det er ikke rigtigt; thi det blev udtrykkeligt udtalt, at af de 780 Fanger, som for Tiden ere dømt Forbedringshuusstraf, vare 44 Recidivister under 25 Aar, og alle disse 44 bleve regnebe med, saa at Hovedantallet af Forbedringshuusfanger, paa hvem Cellesystemet kunde bringes i Anvendelse, er 540; deri indbefattet Fanger over 40 Aar, og de 44 Recidivister, der vare under 25 Aar. Og naar vi gik videre og i Regnestykket tog Hensyn til den Tilvært, Lovudkastet forudsætte, at Tallet af Forbedringshuusfanger vil kunne faae, til de muligt tilkommende 120 Fanger, og af dette Antal henførte 80 til Cellesfanger, have vi vistnok regnet meget høit og have atter her taget Hensyn til Recidivister og Fanger over 40 Aar. Motiverne til Loven af 30te November 1857 have oplyst, at det er Lovgivningens Tanke at for Recidiver kan Systemet ikke fordres anvendt, og 540 bliver saaledes vistnok det højeste Antal, der kan føres i Regning, og det er nu oplyst, at 400 kunne faae Plads i Fængslet paa Bredløssellille Mark, 50 kunne optages i Viborg og at det paatænkes af Justitsministeren at indrette Christianshavns Fængsel saaledes, at det kan optage 100, ialt saaledes 550 Celler. Vil jeg nu end ikke troe, at vi komme til at svømme i Celler, er det dog vist, at vi komme til med anstændig Frihed at bevæge os i Celler, og især troer jeg, at dette vil blive Tilfældet, naar man tager Hensyn til Ministerens Bemærkning om, at Straffetidens Fortværing vil tilveiebringe en hurtigere Vexlen og Afgang i Fængslerne. Hertil kommer endnu et Hensyn, nemlig den nye Straffelovbog, som vil medføre, at mange Forbrydelser, der nu straffes med offentlig Arbejde, ikke i Fremtiden ville medføre saadant. Jeg skal iøvrigt bemærke, at det vil sees af Lovudkastets Motiver, at det angivne